

Forn de calç del Mas Glaçat

Begues

Ubicació

Comarca:	Baix Llobregat
Lloc/Adreça:	El Pedró
Emplaçament	Al camí de les Planes. Vessant oest del Pedró, costat de la Riera de Begues.
Alçada:	397

Coordenades:

Latitud:	41.32821
Longitud:	1.9407
UTM Est (X):	411354
UTM Nord (Y):	4575734

Classificació

Número de fitxa	08020 - 306
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Contemporani
Segle	XX
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	La vegetació l'ha envaït completament, amenaçant amb el deteriorament de les parets originals del forn.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Text refós de la normativa urbanística del PGOU (desembre de 2007)
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. cadastral: 08020A01800007
Autoria de la fitxa	Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa:	dv., 26/06/2009 - 02:00

Descripció

Forn de calç de grans dimensions, destaca per tenir una cambra d'entrada com a boca de l'estructura feta de paret de tres quarts (amb maó), que va des de terra a mitja alçada de la galeria, on comença una volta també de maó pla. L'alçada d'aquesta galeria és de dos metres d'alçada i tres de llargada. L'interior, d'uns 4 o 5 metres de diàmetre aproximat era folrat de pedra de sauló de color vermell, coneguda també com a pedra d'esmolar vermella, dotada de propietats refractàries, la qual amb l'escalfor s'acabava vitrificant, fet que no permetia el desgast.

Observacions:

Aquest element apareix a l'article 22 de la normativa urbanística del Pla General aprovat definitivament el 15 d'octubre de 1997, el qual preveu un llistat d'elements d'interès històric que seran protegits mitjançant la fórmula d'un Pla Especial, sempre que no estiguin directament afectats per sistemes del planejament.

Història

El forn havia funcionat fins els anys '60. Les seves dimensions són considerables i s'hi produïa ja d'una forma industrialitzada en comparança amb els més antics, més petits i rudimentaris. Aquests forns es situaven en un lloc ben comunicat, on es pogués arribar en camió pel transport de la calç. El combustible utilitzat va ser la llenya fins pràcticament al final dels seus dies. Van entrar en decadència juntament amb la desaparició dels bosqueters que netejaven els boscos fent gavella. Els últims temps es van subsistir usant com a combustible residus industrials de teixits i gomes, fins a desaparèixer. Aquests forns acostumaven a tenir una petita construcció per habitacle, on pernoctaven els homes que hi feien foc de forma continuada els vuit o nou dies que durava la cocció. Aquest element està relacionat amb el desaparegut Mas Glaçat, situat a la vessant de llevant del fondo de Mas Glaçat en el camí de les Planes. Actualment és en runes. La família Amell el va fer enderrocar abans de la Guerra Civil. La història d'aquest mas es caracteritza per les vegades que ha canviat de mans. La primera referència que trobem del Mas Glaçat és del 1477, en un llevador de rendes del segle XV, sense especificar a qui pertanyia. Quan l'any 1575 es pren la decisió de construir una nova església per a Begues, es recull en les capitulacions que es signen entre els síndics de Begues i el baró d'Eramprunyà per una banda, i els constructors de l'altra, que la pedra per a la construcció de l'església, la portarà en Climent Garau de sota el Ma Glaçat. Al 1595 sabem que el mas era d'en Gabriel Panyella i aquest l'havia adquirit a Climent Garau. Al 1610 el Mas Glaçat està habitat per un tal Tarrida, possiblement establert per un contracte de masoveria, qui dos anys més tard és substituït per Miquel Balasch, i des de 1620 fins 1633 l'habita en Pau Cirerol, sa muller i tres fills. Al 1759, Joan Barnola, terratinent de Sant Climent, el declara com a propietat seva. Cap a l'any 1800 hi viu Gabriel Vinyas, i al 1852 la nissaga Viñas encara hi té la seva llar al mas. Jaume Viñas és llavors el cap de casa. Per la consuetud del rector mossèn Massaveu sabem que l'any 1880 Mas Glaçat encara està habitat i visitat per la benedicció (salpàs) de Pasqua.

Bibliografia

AAVV (2001): "Ruta Bartró - la Guardiola - la Desfeta - les Planes. El cap de la vall de Begues", dins de L'EIXARMADA, núm. 7, octubre de 2001, p. 17. Centre d'estudis beguetans.

